

zgrne razprava izsledke v algoritmične sheme in navaja štiri primere takega indeksiranja.

Stanislav Kos

International Library Review. London & New York. Vol. 2/1970, No. 1—4.

International Library Review je novost na bibliotekarskem področju, začela je namreč izhajati šele v letu 1969. Svoje stroke se loteva s kar najširših vidikov, od mednarodnega in primerjalnega bibliotekarstva do dokumentacijske in informacijske službe. Tudi se ne omejuje na posamezne tipe knjižnic, temveč obravnava tako narodne in univerzitetne knjižnice kot specialne, in posveča enako pozornost ljudskim in mladinskim knjižnicam. Prav tako širok razpon ima glede na upoštevane stroke; zajeti skuša tako humanistične in družbene vede kot naravoslovne in tehnične. V geografskem pogledu pa skuša zaobseči poleg Evrope, Amerike in Avstralije še celo vrsto držav v razvoju, ki knjižnične tradicije doslej še nimajo.

Revija je razdeljena na vrsto stalnih rubrik, ki pa so dovolj gibljive, da se lahko vsakokrat prilagodijo aktualnemu gradivu. Od večine drugih bibliotekarskih revij se loči tudi po tem, da nima rubrike za knjižna poročila in ocene. O novostih sicer poroča (resda bolj sumarično in ne najbolj pregledno) v stalnem uvodniku pod naslovom Editorial Commentary on Publications and Documents Received; večkrat pa se ta uvodnik omejuje na komentiranje gradiva, ki ga prinaša tista številka revije. Med poročili ostaja revija na tekočem zlasti glede na publikacije UNESCO, IFLA, IATUL in drugih strokovnih združenj, prav tako skuša sproti poročati o mednarodnih konferencah, simpozijih, zborovanjih in drugih sestankih bibliotekarskih in dokumentalističnih organizacij. Posebej naj omenimo še aktualne bibliografije o jeziku in literaturi posameznih narodov (doslej so izšle za Anglijo, Francijo in Nemčijo), ki so ustrezno in kritično anotirane

in zato dragocen pripomoček za vsakogar, ki se ukvarja s temi področji.

Na tem mestu naj opozorimo še na obsežen članek izpod peresa Arthurja T. Hamlina z naslovom Knjižne zbirke v britanskih univerzitetnih knjižnicah (The Book Collections of British University Libraries). Članek ima podnaslov »Reakcija Američana«. Avtor je namreč kot štipendist Fulbrightovega programa raziskoval knjižni fond britanskih univerzitetnih knjižnic in ga primerjal s fondom istovrstnih ameriških knjižnic. Svoje delo je opravil na štirinajstih angleških univerzah, ki datirajo iz preteklega stoletja. Kot sam priznava, je temeljna slabost njegove študije v tem, da spričo omejenega časa ni utegnil preučiti teh knjižnih zbirk z vidika učnega načrta vsake izmed univerz in tudi ne z vidika njenih specialnih raziskovalnih usmeritev. Avtorjeva teza je v glavnem ta, da bi morala biti izbira in nabava knjig tu skupna skrb in odgovornost učnega in knjižničnega osebja. Vendar se članek podrobneje ukvarja predvsem s tistim delom knjižnega fonda, za katerega naj bi skrbel — in navadno tudi skrbi — knjižnični kader. Članek začenja s kvantitativno primerjavo med angleškim in ameriškim tipom univerzitetne knjižnice in ugotavlja, da so po obsegu angleške dosti manjše od ameriških, in da si ameriške lahko privoščijo precej več duplikatov. Avtor skuša nato predložiti norme, koliko zvezkov (knjig in periodik) naj bi imela univerzna knjižnica, nadalje, koliko zvezkov naj bi prišlo na posameznega fakultetnega učitelja, koliko na študenta, koliko na posamezna področja in študijske stopnje. Vendar vse kaže, da se avtor sam zaveda problematičnosti takšnega normiranja, in tudi priznava, da bi bilo komajda izvedljivo, ker se posamezne stroke po svojih potrebah tu vse preveč razločujejo. Še težavneje pa je meriti in normirati kvaliteto neke knjižne zbirke, saj se mora vsaka izmed njih prilagajati posebnim zahtevam univerze oziroma fakultete, ka-

teri služi. Veliko gradiva je takega, da je lahko dragoceno za eno knjižnico, medtem ko je za drugo brez vrednosti. Tudi individualno raziskovalno delo fakultetnih učiteljev dostikrat terja nabavo takega gradiva, ki v objektivnem pogledu ne more biti dosti vredno. Nadaljnja posebnost univerzних knjižnic so darila in zapuščine posameznih fakultetnih delavcev in darila sorodnih institucij. Spričo takih posebnih potreb in značilnosti fakultetnih knjižnic obstoji nevarnost, da se ob ozko specializiranem gradivu zanemarijo splošna temeljna dela za neko področje, in prav za ta mora skrbeti bibliotekar v fakultetni knjižnici. Poleg osnovnih priručnikov, monografij, periodik itn. je treba dajati še poseben poudarek nabavi bibliografskega in referenčnega tiska. Avtor članka si je za merilo izbral 66 naslovov del, ki po njegovi presoji predstavljajo temeljni fond sleherne univerzitetne knjižnice (v glavnem gre tu prav za bibliografije in enciklopedije, ki so nato še posebej in z anotacijami navedene v dveh dodatkih na koncu članka), in s temi deli je skušal testirati vrednost in aktualnost obravnavanih štirinajstih knjižnic. Pri tem je upošteval predvsem potrebe pedagoško-znanstvenih delavcev in študentov višjih stopenj, torej takih porabnikov knjižnic, ki se ukvarjajo s samostojnim raziskovalnim delom. Tu je moral avtor ponovno ugotoviti veliko razliko med strokami tudi v tem, da za nekatere (npr. za kemijo) obstoje podrobne in tekoče bibliografije, medtem ko nad drugimi področji (kot so npr. humanistične in družbene vede) takega bibliografskega pregleda ni. Tudi za nekatere stroke (npr. za fiziko) prihajajo v poštev predvsem izsledki zadnjih desetih let, medtem ko prej omenjeni področji časovno ni mogoče omejevati; tu mora bibliotekar celo skrbeti za nabavo takih antikvarnih del, ki so za neko specialno knjižnico posebej zanimiva. Ob sklepu članek ugotavlja, da je na obeh straneh Atlantika le malo bibliotekarjev,

ki bi mogli dovolj svojega časa posvečati izbiri knjig; zato predlaga, naj bi univerzitetne knjižnice nastavljale bibliotekarje — specialiste za posamezna področja, ki bi usmerjali nabavno politiko, pri tem ko bi vzdrževali pregled nad novimi publikacijami iz svoje stroke, pa tudi čim tesnejše stike s pedagoško-znanstvenim osebjem na univerzi. Kljub svoji omejitvi na anglo-ameriško področje pri naša pričujoči članek dovolj zanimivih podatkov in pobud, da so vredne premisleka tudi glede na univerzitetne knjižnice drugod.

Katarina Bogataj

Nachrichten für Dokumentation.
Zweimonatsschrift für Forschung und Praxis der Dokumentation. Frankfurt a. M., XXI/1970, št. 1—6, (XXIV) + 284 + B 58 str. + 4 str. corr. 4°.

Kot v prejšnjih je tudi v lanskem letniku večina člankov posvečena ozkim specialnim vprašanjem informatike tako na teoretičnem kot na praktičnem področju. G. Wersig in K. H. Meyer-Uhlenried nadaljujeta v dveh člankih razpravo iz prejšnjega letnika o terminoloških poskusih v informatiki. Več člankov razpravlja o teoretskih osnovah dokumentacijskih sistemov ter o metodah njihovega testiranja za presojo in vrednotenje sistemov. Bolj konkretni so članki, ki obravnavajo probleme posameznih vrst dokumentacije (filozofske, lingvistične ipd.). Predvsem praktični, dasi tudi teoretični, pa so članki, ki razpravljajo o tezavrih in z njimi povezanih problemih; kodifikacija pojmovnih gesel je v tesni zvezi z nadaljnjim razvojem stvarne klasifikacije tudi v bibliotekarstvu, pa zato ne bo odveč, če se poročilo o reviji dotakne predvsem teh vprašanj.

V tej zvezi naj omenimo najprej poročilo A. Gessela o drugem FID-seminarju, ki je bil od 1. do 5. junija 1970 v Frankfurtu in je razpravljajal o mestu decimalne klasifikacije v sistemih avtomatske obdelave podatkov (str. 170—171). Na seminarju so vzbujali